

Bare sig nej til atomkrig, ja til LaRouches fysiske økonomi – Schiller Instituttets webcast med Helga Zepp-LaRouche

Ikke korrekturlæst

[HZL] [HCS] [SSU]

28. november 2024 (EIRNS) – Her er udskriften af det strategiske webcast med Schiller Instituttets grundlægger og leder, Helga Zepp-LaRouche, den 28. november 2024:

HARLEY SCHLANGER: Hej, og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche. Hun er grundlægger og formand for Schiller Instituttet. I dag er det den 28. november 2024. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg vil være jeres vært. Du kan sende dine spørgsmål og kommentarer til Helga via e-mail; sende dem til questions@schillerinstitute.org, eller du kan skrive dem på chat-siden.

Helga, det er et stykke tid siden, vi sidst talte sammen. Men i den periode er der sket en kraftig optrapning af konflikten i Ukraine, da angloamerikanerne har affyret langtrækkende missiler ind i Rusland, næsten lige så snart Biden-administrationen gav grønt lys for sådanne angreb. Ruslands svar var at affyre en ny type hypersonisk missil kaldet Oreshnik, som ødelagde både det ammunitionsanlæg, det ramte, og NATO-ledelsens utopiske fantasier, så at sige. Det russiske udenrigsministeriums talskvinde Maria Zakharova sagde, at brugen af de nye missiler sendte et klart militærpolitisk signal. Men to dage senere skød NATO-styrker flere langdistancemissiler ind i Rusland.

Så denne situation fremkaldte to spørgsmål. For det første fra en tysker, der har gjort militærtjeneste i Tyskland, og som skriver, at han blev chokeret over at høre, at angloamerikanerne har indledt en ny runde af angreb på Rusland, hvilket for ham bekræftede, at Scott Ritter har ret: Vi står på tærsklen til atomkrig. "Kan de vestlige strateger ikke indse det? Er de villige til at risikere alles liv for at bevise, at de har ret i, at Putin bluffer?" Og fra Thomas, som ofte sender spørgsmål ind, skriver han: "NATO er ved at løbe tør for våben til udsendelse. Hvorfor nægter de at indse, at krigen ikke kan vindes?"

HELGA ZEPP-LAROUICHE: Jeg tror, at præsident Putin gør sit allerbedste for at trænge ind i skallen på disse mennesker, for så sent som i dag ved Collective Security Treaty Organization (CSTO) i Astana, Kasakhstan, gennemgik Putin stort set en lang beskrivelse af, hvor mange missiler Rusland har. De har omkring ti gange så mange missiler som alle NATO-landene tilsammen. Derefter gennemgik han de forskellige kategorier af hypersoniske missiler, og i hver kategori sagde han, at den russiske version er NATO's overlegen med hensyn til rækkevidde og raffinement. Så jeg synes, det er helt forfærdeligt at se, hvordan det vestlige etablissement – NATO, men også visse regeringer, den franske, den britiske – fuldstændig nægter at erkende, at hvis de fortsætter på den måde, vil de få en atomkrig. Og tanken om, at man kan besejre Rusland militært, er så helt ude af vinduet, at man kun kan sige, at det hele er et tegn på galskab, på ren desperation. Jeg prøver at forklare det for mig selv og diskutere det med nogle mennesker om, hvad det er, der forhindrer disse mennesker i at erkende, at spillet er tabt.

Jeg tror, det har noget at gøre med, at de fleste af disse mennesker ikke er særlig dygtige; de er ikke store skikkelser, som vi havde før i tiden: de Gaulle, Nehru, Gandhi, Adenauer, du kan nævne mange andre, Kennedy. Men det er mennesker, som er meget dårligt uddannede, og de har opnået visse privilegier

ved at være politiske ledere. De klamrer sig til den fortælling, de har skabt, som siger – og det er, som om de har et skuespil kørende, det transatlantiske skuespil; og de er ude af stand til at indse, at verden omkring dem har ændret sig på den mest dramatiske måde, som vi ikke har set i 500 år. Jeg har mange gange tidligere hævdet, at den forandring, vi ser lige nu, er lige så fundamental som forandringen fra den mørke tidsalder i det 14. århundrede til renæssancen i Italien og de moderne tider, som blev introduceret af den, og som førte til et helt andet sæt aksiomer i folks forståelse af mennesket, naturen, samfundet og så videre. Det er de bare ikke i stand til at anerkende.

Så jeg synes, det er ekstremt farligt, og jeg kan kun sige, at det, Scott Ritter opfordrer til – nemlig en international mobilisering, så folk bliver opmærksomme på faren – absolut er påkrævet. Vi forsøger ligeledes at advare verdens befolkning så meget, som vi kan nå, ved at indkalde til en ny international Schiller Institut-konference den 7. og 8. december, hvor vi vil forsøge både at skildre den akutte fare, men også skildre en vej ud af den, for løsningen findes. Faktisk ville det være meget nemt: Hvis Vesten ville stoppe denne vanvittige konfrontation, hvor man forsøger at undertrykke det Globale Syd, og i stedet slutte sig til dem, ville det være relativt nemt at løse det. Men jeg tror, vi står over for de værste fem-seks uger i verdenshistorien, for indtil Trump kommer til, tror jeg, der er mange kommentatorer, der advarer om, at Biden-administrationen måske vil forsøge at skabe en situation for Trump, som ifølge deres planer vil betyde, at Trump ikke kan løse eller trække situationen med krigen tilbage. Men vi befinder os de facto i en krigstilstand mellem NATO og Rusland, og det er ikke kun, hvad forskellige russiske embedsmænd har sagt, men nu har også den tidligere chef for MI6 – Richard Dearlove – sagt det samme. At Tusk, den polske premierminister, ville tage fejl, at vi ikke er på randen af en krig, men at vi allerede er i krig. Jeg tror, at folk hellere må vågne op til det faktum, før det er for sent.

SCHLANGER: Du nævnte nogle løsninger, som findes derude. Du har understreget, at denne igangværende krig er relateret til økonomiens kollaps. Schiller Instituttet har lige udgivet en ny rapport, »Development Drive Means Billions of New Jobs, No Refugees, No Wars«. Og den er tilgængelig for folk; de kan få den gennem Schiller Instituttet.

Helga, vi har et spørgsmål om Oreshnik-missilet. Nogen skrev ind og spurgte: »Ved du, om udviklingen af dette system ville være blevet forbudt, hvis USA ikke havde trukket sig ud af INF-traktaten (Intermediate-Range Nuclear Forces)?«

ZEPP-LAROUCHE: Ja, det er meget sandt. Og Oreshnik er ifølge Rusland og Putin selv et system, som er et hypersonisk mellemdistancemissil, der kan nå alle dele af Europa. Det flyver med Mach 10, det er en hastighed, som er af en sådan art, at det ikke kan opfanges. Så det missilsystem blev affyret mod en våbenfabrik i Ukraine, og Gilbert Doctorow, en amerikansk analytiker, hævder, at det blandt andet ramte en Rheinmetall-reparationsfabrik for Leopard-kampvogne. Det ville også være en klar besked til Tyskland, og normalt er Doctorows efterretninger korrekte, så man må hellere undersøge det, for det er en hårsbredde væk; også en meget klar besked til Tyskland. Tilmed må jeg sige, at Scholz på nuværende tidspunkt holder fast i sit afslag på at sende Taurus-missilet til ukrainerne, men det hele hænger i en tynd tråd. Så det er et utroligt farligt øjeblik.

SCHLANGER: Helga, fra en aktivist i Virginia, hun skriver: »Kære Helga, glædelig Thanksgiving-dag! Jeg takker i dag dig, Harley, og LaRouche-organisationen og beder til, at flere mennesker lytter til dig. Her er mit spørgsmål: Hvorfor tror du, at Donald Trump har forholdt sig tavs om den fare, som Biden-administrationen har udløst ved at tillade langtrækkende missilangreb? Hvad kan vi gøre for at sikre, at de neokonservative ikke ender med at overtage Trumps præsidentskab, som de gjorde i hans første periode?«

ZEPP-LAROUICHE: Jeg tror, at det er en bekymring. Jeg er ikke i stand til at give en klar vurdering lige nu, for på den ene side har Trump sagt, at han vil afslutte krigene. Han har udnævnt Keith Kellogg, en tidligere militærmand, til at være særlig udsending til Ukraine og Rusland. Jeg er tilbøjelig til at tro, at han helt sikkert ønsker at afslutte dette. Men det besvarer ikke spørgsmålet om, hvad der bliver Trumps politik i Mellemøsten, som er langt mere bekymrende. Alle udnævnelserne af folk, som er trofaste tilhængere af Israel. Og naturligvis er det store spørgsmål i baggrunden, hvad Trumps politik vil være i forhold til Kina?

Så i betragtning af, at det transatlantiske finansielle system absolut er på randen af et sammenbrud, er der så mange faktorer, at jeg tror, at situationen slet ikke vil blive afhjulpet, tilmed hvis det lykkes Trump at få styr på situationen i Ukraine, hvor der er akut fare for atomkrig. For årsagerne til denne konflikt er meget større og dybere: Det er nemlig det systemiske spørgsmål. Faktum er, at den liberale økonomiske model og de neoliberale værdier, der følger med den, tydeligvis er ved at slå fejl. Man har de fremvoksende stater i den Globale Majoritet, man har den utrolige økonomiske udvikling i Kina, og BRIKS-landene danner et nyt økonomisk system. Og så længe det kollektive Vesten, eller nogle mennesker i det kollektive Vesten, er fast besluttet på at undertrykke den udvikling, er vi på randen af Tredje Verdenskrig.

Derfor tror jeg, at den eneste måde, vi kan komme ud af situationen på, er ved virkelig at bringe hele verden ind i et nyt paradigme med Den Westfalske Fred som forbillede, at vi skal have en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til alle verdens landes interesser. For hvis man ikke gør det, hvis man udelader nogle udstødte, såkaldte »pariastater«, vil geopolitikken ikke ophøre. Og jeg mener, at geopolitik er den største sygdom i international politik, som vi må slippe af med.

Så derfor mener jeg, at den slags emner, som vil blive diskuteret på vores kommende konference, er de vigtigste for folk at beskæftige sig med, for hvis man bare bliver ved med at gøre det samme, er der en katastrofe på vej.

SCHLANGER: Vi har en kommentar fra en aktivist, som er enig med dig i det. Debashis skriver: »Mobilisering for fred; marcher; alternative medier; spredning af sandheden i mach-hastighed via sociale medier; Schiller-pamfletten til diskussion; konferencer; højnelse af intelligens og kulturmøde. Det er, hvad der er brug for.« Så der er én person, der støtter det, du efterlyser.

Nu har jeg en besked fra Scott fra Atlanta. Han skriver: »Jeg boede i Tyskland i ti år og kom til at elske landet. Jeg har venner der, som er deprimerede over den politiske og økonomiske situation. Er der noget, jeg kan fortælle dem, som kan give dem håb om en bedre fremtid?«

ZEPP-LAROUCHE: Ja! Fortæl dem, at de skal minde sig selv om, hvad Tyskland plejede at være, og hjælpe med at vende tilbage til det. For det er så utroligt! For nogle få år siden var Tyskland respekteret i hele verden for sin videnskab, sin teknologi, sin tekniske knowhow, sine store digtere, tænkere og opfindere. Når man som tysker rejste til udlandet, blev man altid behandlet med respekt og sympati. Og nu har jeg lige rejst i udlandet, og når man møder folk fra andre lande, ser de næsten altid på en med medlidenhed og siger: »Åh, hvad er der sket med Tyskland? Det er ved at kollapse. De har ikke en regering, der forsvarer deres interesser.« Alt kollapser lige nu. Folk i Tyskland er generelt meget desperate. Dem, der ikke er en del af det politiske etablissement eller klubben af privilegerede mennesker, men dem, der frygter for deres job, de frygter arbejdsløshed, de er helt ude af den. Der er en stor frygt for krigsfaren, og de ved ikke, hvad de skal gøre.

Jeg tror, det er et meget kritisk øjeblik i Tysklands historie, og det bedste råd, du kan give dem, er at komme i

kontakt med os og hjælpe os med at vende situationen. Men jeg tror, at hvis vi i Tyskland ikke vender tilbage til vores store tradition fra den tyske klassiske periode – Leibniz', Cusanus', Lessings, Schillers, Beethovens og hele den klassiske musiks ideer – hvis vi ikke finder tilbage til vores rødder, så tror jeg ikke, at vi vil have styrken til at komme ud af denne krise.

Vi bør gøre, hvad asiaterne gør. Asiaterne ser tilbage på deres historie, som til dels er 5.000 år gammel, men de tager fra den store tradition kraften og styrken til at definere en positiv vej til fremtiden. Og jeg tror, at vi i Tyskland har mistet vores suverænitet så fuldstændigt – ikke at det er nødvendigt – men folk tager sig ikke sammen, og vi styres lige nu af en politisk klasse, som fuldstændig har smidt suveræniteten væk til anglofæren og tager imod ordrer fra Washington, fra London. Og befolkningen står tilbage uden en hyrde. Og det er et utroligt øjeblik i tysk historie. Så hvis du på nogen måde kan tale med dine venner, så opfordr dem til at gøre disse to ting: Kom i kontakt med os, og hjælp os med at genoprette den store klassiske tradition i tysk kultur, og så er jeg sikker på, at vi kan finde en løsning.

SCHLANGER: Du nævnte for et øjeblik siden, at du var i udlandet for nylig. Jeg kan forstå, at du var til en stor konference. Kan du fortælle os noget om det?

ZEPP-LAROUICHE: Ja. Jeg var inviteret som hovedtaler på en meget vigtig konference i Guangzhou i det sydlige Kina. Det er det berømte Greater Bay Area, som er motoren i verdensøkonomien; det er motoren i Bælte- og Vej-Initiativet. Det var den årlige konference for den maritime silkevej, og det var en stor international konference. Der var en masse diskussioner om ... Jeg mener, det er så forskelligt. I Kina, men også landene i det Globale Syd, som var gæster der, og talere – også fra Europa nogle vigtige talere – de var alle koncentreret om problemløsning, om hvordan man kan gøre tingene bedre: Hvordan man anlægger jernbaner, hvordan man får

havne til at fungere, hvordan man forbedrer landbruget. Det er en helt anden tankegang. Jeg tror, det er meget mere sundt, og jeg tror, at hvis vi vil ud af denne krise, bør vi i Vesten – det vil sige de europæiske lande, men også USA – stoppe konfrontationen med disse lande og i bund og grund bare sige: »Lad os tage hinanden i hånden og løse problemerne sammen.«

Denne nye pamflet, som du lige har nævnt, og som også vil være et punkt på den kommende Schiller-konference, siger grundlæggende, hvad der er de fælles interesser mellem Europa og USA og landene i det Globale Syd? Vi er nødt til at løse migrantspørgsmålet. Uanset hvad Trump ellers vil gøre, har han tænkt sig at bygge en mur mellem Mexico og USA for at holde migranterne ude. Det er ikke en særlig smart løsning, for det eneste, man gør med den, er at påføre flygtningene en masse lidelser og overlade dem til deres egen skæbne. Så hvad gør det for at afhjælpe situationen? I Europa forsøger EU ligeledes at holde flygtningene ude ved at styrke Frontex – denne paramilitære organisation, som beskyldes for at presse flygtninge tilbage, som derefter drukner i Middelhavet. Det er en grim historie.

Nej! Det, vi bør gøre, er at stå sammen. Hvorfor ikke lave et crash-program for at industrialisere Afrika, Latinamerika og de lande i Asien, som stadig har brug for industrialisering, som for eksempel Mellemosten? I Afrika har 600 millioner mennesker ikke elektricitet. Så hvorfor ikke lave et intensivt program for at elektrificere hele det afrikanske kontinent som en forudsætning for industriel udvikling: Start med forskellige former for eksisterende fossile brændstoffer, men start straks med at bygge atomkraftværker, hvilket tager seks år eller deromkring at komme i gang. Men derudover skal man begynde at bygge nogle såkaldte »game-changer«-projekter som Inga-dæmningen i Congo eller Transaqua-projektet, som skal tage ca. 3 % af vandet fra Congofloden og føre det gennem et system af kanaler og floder op til Tchadsøen. Og på den måde give elektricitet og vandkraft til omkring 12 lande undervejs,

hvilket vil være begyndelsen på industrialiseringen af Afrikas hjerte. Og ligeledes i Latinamerika, hvor Chancay-havnen, den første dybhavshavn i Latinamerika, netop er blevet indviet af Xi Jinping og Perus præsident Dina Boluarte. Det er meningen, at den skal forbindes med den bioceaniske jernbane, som vil være begyndelsen på infrastrukturudvikling for hele det latinamerikanske kontinent. Når man laver sådanne programmer, giver det håb til befolkningen. Og man kan involvere de mennesker, der nu flygter for at komme til USA eller Europa, og give dem en grund til, at de skal være en del af opbygningen af deres egne lande, og det ville være den humane måde at løse flygtningekrisen på.

Så i denne pjece har vi lavet en oversigt over de skridt, der skal tages. Vi vil forsøge at gribe ind i den nuværende krise, for det løser ikke flygtningekrisen at lade være med at lukke flygtningene ind. Det betyder bare, at der vil ske en masse grimme ting ved grænserne. Det, vi skal gøre, er at afhjælpe årsagerne til, at folk flygter fra krig og fattigdom. For Mellempøsten har vi foreslået oase-planen: Det er en måde, hvorpå vi virkelig kan skabe fred i hele regionen. Naturligvis har man brug for en tustatsløsning, man har brug for en øjeblikkelig våbenhvile, man har brug for humanitær hjælp. Men tilmed har man en tustatsløsning, og hvis man ikke forbedrer de økonomiske forhold, er der fare for, at den ikke holder. Så det skal ses som en samlet pakke.

Men som jeg sagde tidligere, er verdens problemer så dybe og så mangfoldige, at jeg tror, vi er nået til et punkt i historien, hvor man er nødt til at gøre noget, der ændrer alt: Man er nødt til at skabe et nyt paradigme, man er nødt til at gå over til et system, hvor alle nationer følger de fem principper for fredelig sameksistens, som også er indlejret i FN's charter. Så må vi bygge verden sammen. Vi er mennesker, vi er ikke nogle troglodyter, eller vi er ikke nogle dyr: Vi er den menneskelige art, der er begavet med kreativ fornuft, og derfor er jeg absolut optimistisk med hensyn til, at vi kan

løse denne krise, hvis vi forener vores hjerner og hjerter.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål fra en ret fremtrædende podcaster i Storbritannien. Han siger, at han med stor interesse har fulgt med i Den Internationale Fredskoalitions arbejde. Han sagde, at han især sætter pris på den vægt, vi lægger på briternes rolle. For han har med stor forfærdelse set, hvordan briterne bliver ved med at skubbe og skubbe – ikke det britiske folk, men den britiske by London. Han stiller dette spørgsmål: »Hvorfor er der ingen LaRouche-organisation i Storbritannien? Jeg tror, der er mange mennesker i England, som er trætte af monarkiet og den rolle, Storbritannien har spillet i anstiftelsen af de endeløse krige, og som ville melde sig ind i jeres organisation. Er der nogen mulighed for, at I kan oprette en organisation her?«

ZEPP-LAROUCHE: Hvis du kender folk, der er enige i vores bevægelses filosofi og verdenssyn, så opret en selv. Jeg tror, vi har hænderne fulde med det, vi laver på kontinentet, og med at forsøge at skabe en fredsbevægelse internationalt, hvilket er emnet for den ugentlige IPC-konference. Men hvis du er interesseret, hvorfor starter du så ikke en læsegruppe? Start en eller anden aktivitet. Du kan holde et lokalt møde en gang om måneden eller en gang om ugen, eller hvad dit temperament og dine evner siger dig. Jeg tror, Harley med glæde vil ringe til dig og diskutere detaljerne.

SCHLANGER: Ja, det vil jeg.

Der er tydeligvis stor bekymring over Trumps kabinet. Folk er bekymrede for, om det bliver anderledes end forrige gang. Her er et specifikt spørgsmål fra en regelmæssig læser, som ofte skriver om økonomiske spørgsmål. Han sagde: »Hvorfor tror du, at Trump valgte Scott Bessent, en Soros-mand, som finansminister? Ved han ikke, at Soros er fjende nr. 1 for mange mennesker i MAGA-bevægelsen?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg ville mene, at han burde vide det. Valget

af poster følger tydeligvis en vis logik – folk, der har gjort ham tjenester eller er loyale eller hævder at være loyale. Jeg synes, det er et problematisk valg, men lad os se, hvad der sker. Som sagt tror jeg, at vi befinder os i en sådan forandring, at en person, der følger New York-børsens og Wall Streets logik, ikke vil være i stand til at håndtere en krise, hvis den kommer. Og jeg tror, at i betragtning af, at vi sidder på denne utrolige overgældsatte boble, vil det spørgsmål før eller siden komme på dagsordenen. Og Lyndon LaRouches fire love er stadig den eneste passende tilgang; nemlig ideen om, at man først skal have en Glass-Steagall, præcis som Franklin D. Roosevelt indførte den i 1933. Man er nødt til at adskille bankerne; sætte de kommercielle banker under beskyttelse af staten, så forretninger, handel og produktion kan fortsætte. Investeringsbankerne skal klare deres egne problemer uden statslig støtte og uden skatteydernes penge. Så skal man have et nyt kreditsystem, en nationalbank. Magten til at skabe kredit skal tilbage til landets suveræne magt. Så skal man have en aftale mellem nationalbankerne om et nyt Bretton Woods-system, som retter op på fejlene i det første, nemlig ikke at tillade udvikling af det Globale Syd. Og så skal man have en massiv indsprøjtning i kvalitativt nye teknologier som atomar fusion og samarbejde i rummet.

.Så jeg tror, at dette spørgsmål vil komme på bordet ret snart.

SCHLANGER: Nu har jeg en kommentar mere til dig, og så et par spørgsmål mere. William Gilchrist fra Irland sagde, at han foretrækker gaden med skilte og foldere i modsætning til de sociale medier. Han siger: »På de sociale medier møder man folk, som er blevet propaganderet. Det er en slags ekkokammer. Det er bedre at lave personlig organisering på gaden.«

Nu er der et spørgsmål fra Arden, som skriver: »Mere magt til LaRouche-organisationen og til jeres ressourcepersoner. Mit spørgsmål er, hvad er din prognose for det næste træk, hvis

Storbritannien vedvarende lader Ukraine affyre flere af Storm Shadow-missilerne ind i Rusland? Vil Rusland rent faktisk affyre missiler mod Storbritannien?»

ZEPP-LAROUCHE: Det er faktisk et spørgsmål, som kan besvares med et »ja«. Jeg tror, at forskellige russiske embedsmænd – inklusive Putin selv – har givet en klar advarsel om, at de i sidste ende ikke kun vil ramme missilerne, men også de kommandocentre, hvorfra missilerne bliver sendt. Nu ved jeg ikke, om det umiddelbart vil betyde, at missilerne vil ramme Storbritannien. Jeg vil snarere tro, at det bliver amerikanske baser, måske i Polen eller Rumænien. Det kunne være havne, det kunne være logistiske forsyningsruter. Der har været udtalelser fra russiske embedsmænd om dette.

Jeg tror, at hvis det fortsætter – og især hvis briterne bliver ved med at sige, at ukrainerne skal have flere Storm Shadow-missiler, flere ATACMS, flere SCALP-missiler fra Frankrig – hvis det ikke bliver stoppet, så tror jeg, at der vil komme en reaktion, der er større end den, vi har set med angrebet på Oreshnik-missilet. Jeg tror, vi leger med ilden. Jeg kan kun sige, at jeg er enig med den person, der talte før, i, at vi bør have massedemonstrationer. Folk bør være på gaden. Vi har brug for foldere, vi har også brug for sociale medier. Men jeg tror, at hvis du på nogen måde kan tale med alle dine venner og kolleger og netværk, så mobiliser dem mod dette, for jeg tror, at det største problem er, at vi går i søvne ind i en katastrofe – eller i det mindste gør størstedelen af befolkningen det – ledet af absolut uansvarlige politikere, som forbereder en aggressionskrig. Det bør i sidste ende stilles for en domstol.

SCHLANGER: Folk kan gå ind på Schiller Instituttets hjemmeside og registrere sig på forhånd til onlinekonferencen den 7. og 8. december. Den er meget fremtrædende. Du vil kunne finde det. Du skal ikke kun tilmelde dig selv, men også tage andre mennesker med. Det er en online-konference.

Nu, Helga, har jeg et sidste spørgsmål, som jeg tror, du vil kunne lide. Det er en, der skriver: »Jeg elsker det, Schiller Instituttet står for: fred og samarbejde. Men hvorfor lægger du så meget vægt på klassisk kultur? Der er nogle klassiske stykker, jeg godt kan lide – som {Moonlight Sonata} af Beethoven – men mange andre går bare lige forbi mig. Jeg er 55 år gammel, og jeg kan stadig lide countrymusik. Jeg ved, at Lyndon LaRouche plejede at gøre grin med countrymusik. Hvad er det, jeg går glip af?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at grunden til, at du ikke kan lide klassisk musik, sandsynligvis har at gøre med, at du ikke rigtig kender den. Grunden til, at den er vigtig, er, at den er komponeret på en sådan måde, at den taler til de kreative evner i dit sind. Hvis du følger kompositionen ved ikke bare at lytte passivt, men faktisk prøver at forstå, hvad der er den musikalske idé i stykket, hvordan det er udviklet. Er der en fugal udvikling, er der polyfoni? Hvordan udspiller harmonierne sig? Alt dette ledes i en vis forstand som sangstemmer. Du er nødt til at studere det nærmere, og så vil du opdage, at klassisk musik faktisk opmuntrer de dele af dit sind, hvor nye ideer udvikles. Jeg hader at sige det, men countrymusik og andre former for såkaldt populærmusik er bare sentimentale. De taler til sanserne. De taler til følelserne, de giver på en måde slip. Man kan hengive sig til det, det er rytmisk, man kan danse til det. Men det gør ikke rigtig det, som klassisk musik gør for din kreativitet.

Det er uheldigt, at voksne aldrig er blevet udsat for et grundigt studium af klassiske musikstykker. Du kan også gå til afroamerikanske spirituals, og du har en lignende poetisk musikalsk komposition. Hvis de ikke har den erfaring, er det meget svært. Men jeg kan kun opfordre dig til at bruge lidt tid; være tålmodig; lytte til det igen og igen. Prøv at forstå kompositionen; prøv at få en forståelse af noderne; prøv at se, om du kan lære at læse noder. Prøv at lære at synge; bliv måske medlem af et klassisk kor. Jeg er helt overbevist om, at

hvis du gør det i et stykke tid, jo mere du kommer ind i det, jo mere vil du opdage sødmen i den skønhed, du finder der. Det er ikke den slags, man giver slip på med countrymusik, som er mere i den modsatte retning. Med countrymusik og populærmusik lader man det synke ind, man giver sig hen, man kan tilmed nyde det, men det er en form for glæde, som ikke er kreativ. Det fører til banalitet. Nu vil jeg sikkert gøre en masse mennesker vrede, og det på Thanksgiving, så jeg ved godt, at jeg løber en stor risiko her. Men jeg kan kun love dig, at hvis du gør dig umage og studerer klassisk musik i et stykke tid. Eftersom du allerede kan lide {Moonlight Sonata}, er der mange andre Beethoven-kompositioner, som er lige så behagelige for øret. Så gør lidt mere, og efter et stykke tid vil du blive overlykkelig over de skatte, du vil opdage.

SCHLANGER: Lyn sagde engang, at hans yndlings countrysang var »If You Want To Keep the Beer Real Cold, Put It Next to My Ex-Wife's Heart«. Så jeg tror, det er det, du taler om, når du siger, at det synker ned.

Helga, på fredag – i morgen – er der endnu et møde i Den Internationale Fredskoalition. Kan du give os nogen overskrifter for det?

ZEPP-LAROUCHE: Vi vil naturligvis diskutere vores egen konference med fokus på den akutte krigsfare. Vi vil helt sikkert se på verden efter Oreshnik-angrebene, som er en klar advarsel fra Rusland. Og vi vil helt sikkert have flere eksperter til at diskutere det. Vi vil se på situationen i Mellemøsten. Som jeg sagde, er jeg bange for, at vi i ugerne, før Trump kommer ind i Det Hvide Hus, vil se nogle meget dramatiske optrapninger, som bringer os tilmed tættere på randen af katastrofen med udslettelsen af civilisationen. Så det er ikke tid til at drive væk i julegavefantasier. Det er tid til at mobilisere, for menneskeheden har aldrig været i så stor fare som lige nu. Det vil alt sammen blive diskuteret i morgen.

SCHLANGER: Tak, fordi du tog dig tid til at være med os i dag på Thanksgiving Day. Jeg ser frem til at se dig i morgen.

ZEPP-LAROUICHE: Ja, til i morgen.